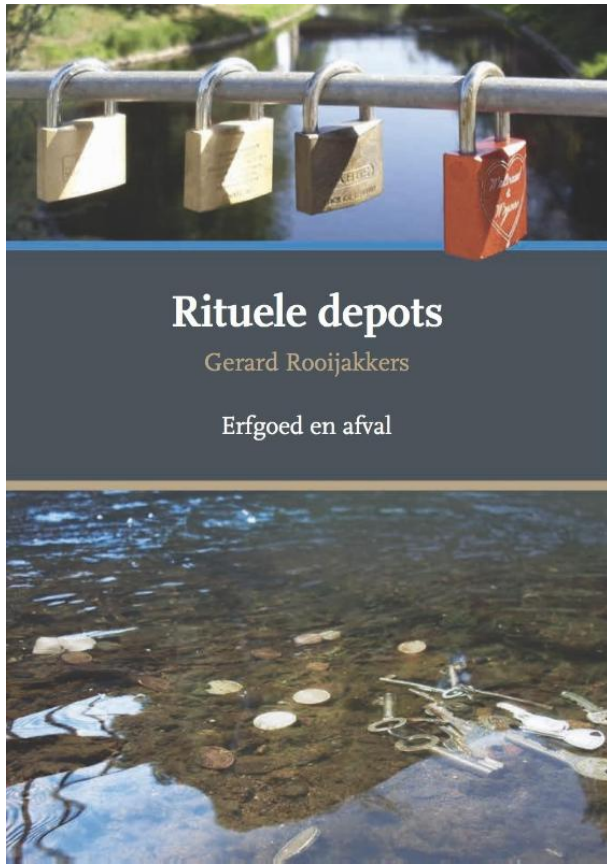

Rituele depots

Taal:	Nederlands
Uitgever:	Veerhuis
ISBN:	9789087300418
Bladzijden:	128 pp.
Auteur:	Gerard Rooijackers
Verschenen:	12-10-2016
Genre:	Geschiedenis

[Rituele depots.pdf](#)

[Rituele depots.epub](#)

Vergeten is de beste vorm van bewaren. Probleem is dat mensen niet ordelijk kunnen vergeten.

We kunnen in feite alleen ordelijk bewaren. En dat doen we volop: in musea, archieven, tijdscapsules of laadjes. Onthouden en bewaren geeft in onze samenleving aanzien. Vergeten en weggooiden heeft daarentegen geen status. Alleen veel Alzheimer-patiënten kunnen ordelijk vergeten. Het geheugen werkt daar 'last in, first out'. Rituele depots gaat over de culturele praktijk rond herinneren en vergeten, bewaren en weggooiden. Dit zijn niet alleen handelingen uit ieders persoonlijke dagelijkse leven, maar ook werkwijzen van instellingen die zich professioneel toeleggen op behoud van erfgoed. Zullen wij over duizend jaar herinnerd worden aan de hand van zaken die we als erfgoed zorgvuldig bewaren en willen doorgeven? Dat is wel onze bedoeling, maar de kans is groot dat wat we hebben weggegooid niet alleen beter bewaard blijft, maar uiteindelijk ook meer over onze ware identiteit onthult. Afval is een kenmerk van menselijke aanwezigheid, tot in de ruimte aan toe. Niet de conservator maar de vuilnisman is onze vriend. Rituele depots gaat over tijd. Radioactief restmateriaal noemen we afval, maar is het ultieme erfgoed van onze samenleving waaraan tig generaties ons nog zullen herinneren. Het stel dat de liefde ritueel bezegelt door een slot aan een brugleuning te hangen en de sleuteltjes in het water te werpen maakt een dubbel ritueel depot: aan de brug én in het water. Het slot wordt bewaard en de sleutel weggegooid. De tijd maakt dat de sleutel ooit een archeologische vondst kan worden wanneer het slot allang is verwijderd. Rituele depots toont de onvoorziene ironie van de eeuwigheid. zie <http://www.uitgeverijveerhuis.nl>